

Tožba, vložena 19. novembra 2019 – HB/Komisija**(Zadeva T-795/19)**

(2020/C 10/64)

*Jezik postopka: francoščina***Stranki***Tožeča stranka:* HB (zastopnika: M. Vandenbussche in L. Levi, odvetnici)*Tožena stranka:* Evropska komisija**Predlogi**

Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

— odloči, da je ta tožba dopustna in utemeljena;

in zato

- razglasi za ničen Sklep Komisije z dne 15. oktobra 2019, s katerim je naloženo znižanje zneska iz pogodbe CARDS/2008/166-429 z 1 199 125 EUR na 0 (nič) EUR in izterjava vseh plačil v skupnem znesku 1 197 055,86, ki so bila izvedena v okviru navedene pogodbe;
- naloži vračilo vseh zneskov, ki jih je Komisija morda izterjala na podlagi tega sklepa, povečanih za zamudne obresti, izračunane po stopnji Evropske centralne banke, povečani za 7 odstotnih točk;
- naloži plačilo zadnjega računa tožeče stranke v znesku 437 649,39 EUR, povečanega za zamudne obresti, izračunane po stopnji Evropske centralne banke, povečani za 7 odstotnih točk, sprostitev bančne garancije v znesku in povračilo premoženjske škode, nastale zaradi te prepozne sprostitev;
- naloži simbolično plačilo enega evra za odškodnino in obresti s pridržkom povečanja zahtevka;
- Komisiji naloži plačilo vseh stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja devet tožbenih razlogov.

1. S prvim tožbenim razlogom se zatrjuje nepristojnost Komisije za sprejetje izpodbijanega sklepa, neobstoja pravne podlage za njegovo sprejetje in kršitev načela zaupanja v pravo. Tožeča stranka v zvezi s tem trdi, da Komisija ni bila pristojna za sprejetje izpodbijanega sklepa, ki je izvršilni naslov za izterjavo terjatve, ki naj bi jo imela, ker ni arbitražne klavzule, na podlagi katere sta sodišči Unije pristojni za pogodbene spore Unije.
2. Z drugim tožbenim razlogom se zatrjuje zastaranje zatrjevane terjatve in vsekakor kršitev razumnega roka iz člena 73a, prvi odstavek, Uredbe Sveta (ES, Euratom) št. 1605/2002 z dne 25. junija 2002 o finančni uredbi, ki se uporablja za splošni proračun Evropskih skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 4 str. 74) (v nadaljevanju: Finančna uredba iz leta 2002) ter pravice do dobrega upravljanja, kot je določena v členu 41 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah in členu 6 Konvencija o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (v nadaljevanju: EKČP). Tožeča stranka meni, da je terjatev, ki jo zatrjuje Komisija, zastarala, ker se je petletni rok iz člena 73a Finančne uredbe iz leta 2002 iztekel. Trdi tudi, da je člen 85b, četrti odstavek, Uredbe Komisije (ES, Euratom) št. 2342/2002 z dne 23. decembra 2002 o določitvi podrobnih pravil za izvajanje Uredbe Sveta (ES, Euratom) št. 1605/2002 o finančni uredbi, ki se uporablja za splošni proračun Evropskih skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 4, str. 145) (v nadaljevanju: Izvedbena uredba iz leta 2002), ki se nanaša na prekinitve zastaralnega roka, brezpredmeten. Čeprav bi bila prekinitve zastaralnega roka zakonita, je rok za sprejetje izpodbijanega sklepa in bremepisa, ki mu je priložen, vsekakor očitno nerazumen ter krši člen 41 Listine o temeljnih pravicah in člen 6(1) EKČP (v delu, v katerem določa temeljno pravico, ki je tudi splošno pravno načelo).

3. S tretjim tožbenim razlogom se zatrjuje kršitev sodbe sodišče prve stopnje v Bruslju (Belgija) z dne 5. oktobra 2017 in reka „upravno sodišče čaka na odločitev kazenskega“. Tožeča stranka trdi, da mora Komisija spoštovati sodbo belgijskega kazenskega sodišča z dne 5. oktobra 2017, ki je odločilo, da tožba ni dopustna zaradi neobstoja dokazov o kaznivih dejanjih. Ker se je Komisija, ki je pred kazenskim sodiščem vložila premoženjskopравни zahtevek, odločila, da bo sklep o izterjavi izdala šele po koncu belgijskega postopka, jo izid navedenega postopka in ugotovitve nacionalnega sodišča zavezujejo, čeprav pravnomočnost sodbe belgijskega sodišča nima učinka v zvezi s Komisijo.
4. S četrtem tožbenim razlogom se zatrjuje, da izpodbijani sklep vsebuje več očitnih napak pri presoji. Tožeča stranka v zvezi s tem zatrjuje, da ravnanja, ki se očitajo, nikakor niso dokazana ter da očitno ni nobenih nepravilnosti, še manj pa težkih nepravilnosti. Izpodbijani sklep temelji na dveh poročilih OLAF. Vendar očitki, ki jih navaja tožena stranka, niso dokazani.
5. S petim tožbenim razlogom se zatrjuje kršitev Navodil za ponudnike in člena 103 Finančne uredbe iz leta 2002. Tožeča stranka meni, da se nobeden od očitkov tožene stranke zoper njo ne nanaša na to, da je tožeča stranka pridobila zaupne informacije, sklenila nezakonit sporazum s konkurentom ali vplivala na ocenjevalno komisijo ali naročnika v okviru obravnave, pojasnjevanja, ocenjevanja ali primerjave ponudb. Zato niso izpolnjeni niti pogoji iz člena 103 Finančne uredbe iz leta 2002 niti pogoji iz člena 13(a) Navodil za ponudnike.
6. S šestim tožbenim razlogom se zatrjuje kršitev pravice do obrambe, ker je bila tožeči stranki kršena pravica do izjave.
7. S sedmim tožbenim razlogom se zatrjuje kršitev načela dobrega upravljanja, načela izvrševanja pogodb v dobri veri in načela prepovedi „zloraabe pravic“. Tožeča stranka v zvezi s tem trdi, da Komisija ni ravnala niti skrbno niti nepristransko.
8. Z osmim tožbenim razlogom se zatrjuje ugovor nezakonitosti v zvezi s členom 103 Finančne uredbe iz leta 2002, ker se s tem členom krši splošno načelo prepovedi neupravičene pridobitve. Člen 103 Finančne uredbe iz leta 2002 namreč omogoča, da institucija izterja vse zneske, plačane med celotnim trajanjem izvajanja pogodbe, čeprav je pogodbenik pogodbo v celoti izpolnil. Iz člena 103 Finančne uredbe iz leta 2002 tako izhaja, da institucija lahko od pogodbenika prejme vse storitve, ne da bi bil ta upravičen do kakršnega koli plačila. Člen 103 je treba razglasiti za nezakonit v delu, v katerem instituciji omogoča neupravičeno obogatitev v škodo pogodbenika.
9. Z devetim tožbenim razlogom se zatrjuje kršitev člena 103 Finančne uredbe iz leta 2002 in načela sorazmernosti. Tožeča stranka trdi, da mora institucija presojo izvesti v skladu s členom 103 Finančne uredbe iz leta 2002. To pomeni, da Komisija ne more uporabiti več sankcij, ker člen 103 določa nekomulativen seznam sankcij. Poleg tega mora biti ta presoja izvedena ob spoštovanju načela sorazmernosti, saj mora institucija zagotoviti, da je njen sklep sorazmeren s težo zadevne nepravilnosti. Ta zahteva sorazmernosti je izraz načela dobre vere, ki se zahteva pri izvajanju pogodb. Vendar to v obravnavanem primeru ni bilo tako.

Tožba, vložena 19. novembra 2019 – HB/Komisija

(Zadeva T-796/19)

(2020/C 10/65)

Jezik postopka: francoščina

Stranki

Tožeča stranka: HB (zastopnika: M. Vandenbussche in L. Levi, odvetnici)

Tožena stranka: Evropska komisija